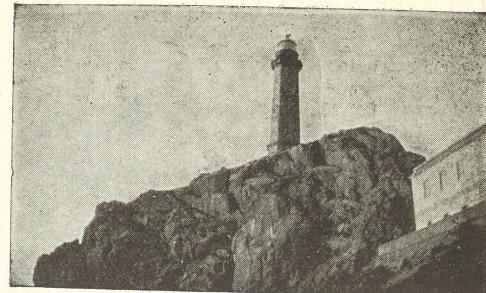

O FARO

(Prâ rivista GALICIA)

por ANTON ZAPATA GARCIA

“Ara-lucis” fulxente
do Noso Mar Atlante
que alumas por igual, cristianamente,
o mesmo ô trasatlán que leva à xente
no triste “viacrucis” d-emigrante,
que ôs peixeiros que van a Terranova,
e que a todos lle das a boanova
—encendéndolle a espranza
d-unha futura e lene boandanxa—,
ou lle alumas a todos, tristemente,
no profundo do mar, a fría cova!

Na procisión atrántica das naves
—pol-as roitas da sorte ou da desgracia,
do encanto ou da amargura—,
a túa lus, ¡ouh, faro!, é como as aves
de virxinal brancura
que cruzando o imponente Mar de Fora
—¡o rexo mar de outura!—,
na ialma do mariño, son a gracia
da ensoñada tenrura
da sirea do canto que namora
n-unha auroral quimera,
do ben ou da ventura
que no porto lle espera
cando enfía cara él a fina prora.

Diante das crucelladas dos baixíos,
fronte ôs cabos que afían seus penedos
—Touriñáns e Fisterras,
Ortegales, Viláns e Corrubedos—,
as túas mans de lus, de longos dedos,
apalpando nos traitos lonxaníos,
son como acougador cristal dos ríos
prâs requeimadas terras
nas tráxicas sequías:
¡As têbras fan fuxir dos fondos medos,
despertando sorrisas e legrías!...

Nos fondos cimentéreos onde pousan
os barcos e os mariños
—cal dormen nos regazos
das nais agarimosas os neniños—,
tamén, os teus esbaros, furan, ousan

chegar onde repousan
—na compañía de peixes e de algazos—,
pra estreital-os ben forte côs teus brazos
de irmán agarimante,
e bical-os, bical-os, ¡meus probiños!,
pol-as nuites de brétema arrepiante
dos medos submariños!...

Bô druída do mar, abesullante,
qu-erguéstel-a segur encol das rocas
pra escorrental-os urcos asesiños
—¡hirtados!, ¡agoirentos!—
—¡oubeantes!, ¡salvaxes!—
que, na costa, famentos,
azanábanche a sorte,
desque a miles naufraxos asististes,
con nobres salvataxes,
escuitando os salaios de mil bocas
e ollando os corpos tristes,
cando a vaga, tronante
—¡espenuxada!, ¡tola!—
—¡escumosante!, ¡fera!—,
baixo as poutas do Norte,
—que iñora o que resistes—,
trizábase ôs teus pês, sin têr siquerá
empuxe nin aguante,
nin pulo pra chegar á túa gola
de lus ourilucente, deslumante...
¡mais, na ialma, sentistes
non podel-os salvar da negra morte!...

Orfo de ti, fai anos
—sin te ollar no trebón da miña vida
de suido emigrante
que, da terra distante,
xa vai médeo vencida
coa crus dos desenganos,
(¡ruda, sanguenta proba
qu-encrucidecéu a guerra!...)
¡quén fora tan ditoso!:—
¡acougando pra sempre na nai terra,
baix-ôs bicos que ceibas, garimoso!:—
¡¡côs teus brazos de lus xesucristianos
alumándome a cova!...)